

РЕШЕНИЕ

№ 2001

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 10.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **398** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84-85 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е въз основа на постъпилото в ДАБ на 10.01.2020г. оспорване от Е. А. А М, гражданин на Л., [дата на раждане] в [населено място], Л., срещу Решение № УП – ОК 32/ 19.12.2019г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което е отхвърлена молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.
Въведени са отменителните основания по чл.146, т.3 и 4 – материална незаконосъобразност на акта и издаването му при съществени нарушения на процесуалните правила. Поддържа се, че причината да бъде поискана закрила от гражданина на Л. е несигурната обстановка в страната, свързана с военните действия между международно признатото правителство и армията на генерал Х. Х., който обсажда Т.. Предложеният от органа анализ на обстановката в страната е повърхностен и не почива дори на общодостъпната информация за интензитета на насилието там. Дори в справката, на която се позовава интервюиращият орган се говори за това, че Л. е в хаос и е налице чуждестранна намеса, тероризъм и екстремизъм. Изводите му относно настоящата ситуация в тази държава се базират на подход, противоречащ на методологията на ЕСПОУ, достъпва на сайта й.
Искането да съда, поддържано в съдебно заседание от адв. В., е за отмяна на акта.
Ответникът, интервюиращ орган при ДАБ, представляван от юрк. Ч., отрича основателността на жалбата с аргумент, че положението в Л. не достига до степен на безогледно насилие. Самата страна приема бежанци и емигранти от С. А.. Личното

положение на жалбоподателя не е било засегнато във връзка с актуалната икономическа и политическа обстановка в страната.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата и предлага тя да бъде отхвърлена.

Съдът прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, при което от фактическа страна установи:

С Решение № 13223/ 2.12.2019г. на оправомощен орган при ДАБ А. В. Е. е приет на територията на Република България. На 16.12.2019г. той е поискал предоставяне на международна закрила.

С регистрационен лист рег. № УП-20423/ 16.12.2019г. чужденецът е регистриран в ДАБ с имената Е. А. А М, гражданство – Л.; дата и място на раждане – 14.12.1970г. в [населено място], Л.; религия – сунит; висше образование; преводач, семейно положение - женен; език, който владее – арабски, италиански, английски. Връчени са му указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта на реф. № [банкова сметка].

На Е. А. А М е връчена покана за насрочено за 16.12.2019г. интервю.

С протокол рег.№ УП-20423/ 16.12.2019г. е удостоверено провеждане на интервю, чиято цел е да се представят обстойно фактите, свързани непосредствено с проблема на жалбоподателя и да изясни причините, поради които е напуснал страната си. Той споделил, че не е имал проблеми с официалните власти на страната, не е арестуван и осъждан. Напуснал Л. на 15.07.2019г. легално по суша за Т.. Напуснал тази страна на 2.08.2019г. с виза, издадена от българското посолство в Т. и същия ден пристигнал в България, купил си билет за връщане в Т. с транзитно кацане във Ф., Германия, където, пристигайки на летището, скъсал паспорта и самолетния билет и се предал на властите. Подал молба за закрила, но узнал, че ще бъде изпратен в България, защото това е първата европейска страна, където е пристигнал.

Жалбоподателя заявил, че през април 2016г. в Т. сключил граждански брак в българка, от който е родено едно дете – син. Бащата на съпругата му е либиец, а майка ѝ – българка и всички негови близки живеят в Т., в чиито околности се водят сражения. Приканен да посочи причините, поради които не желае да се завърне в родината си, гражданинът на Л. разказал, че по времето на М. К. баща му е бил дипломат. След падането на режима всеки, който е работил на важни държавни постове, бил обект на нападение. През ноември 2011г. баща му, брат му и самият той са задържани в групата „Кръжок на Ислямската покана“, освободени са след неколкочасов разпит. Семейството имало проблеми със съседите само поради това, че са били от хората на К.. Преместили се при зет им в друг район на Т., където останали до 2016г. Купили къща в друг район на столицата. По рождение жалбоподателят е мюсюлманин, но не спазва постите и употребява алкохол. По време на Р. през 2019г. Е. А. А М неколккратно е приканван чрез баща си да посещава джамията, но не го сторил. Съпругата и синът му не се установяват в България поради липса на финансова възможност.

В заключителната част от протокола е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за оспорващия арабски език без да съществуват комуникативни пречки и без възражения или допълнения от негова страна.

По преписката е приобщена Справка вх. № МД 497/ 11.09.2019г. от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Л. - общо положение в страната, актуална политическа и икономическа обстановка, спазване на човешките права, рискови групи, съставена съгласно Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвянето на информация за страните на произход на база внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени в края на документа.

По инициатива на ответника по делото бе приета и справка, изготвена към 27.02.2020г. В нея е отразено, че в годишния доклад на Н. R. W. от 14.1.2020г. се сочи, че управлението в Л. остава разделено между две враждуващи единици: базираното в Т. и международно признато правителство на Националното споразумение и неговия съперник в източна Л. – временното правителство, което се подкрепя от либийската Камара на представителите и от въоръжената група, известна като Либийската национална армия. Периодичните въоръжени конфликти в повечето части на страната след края на революцията през 2011г., при която М. К. е отстранен от власт, изселват над 300 000 цивилни.

Въоръжени групи, базирани в западната част на страната и свързани с GNA, отблъскват опитите на генерал Х. Х. - командирът на LNA и неговите съюзници на запад, за превземане на столицата Т., започващи през м. април 2019 г. и продължаващи до момента. Насилието, включващо нападения срещу граждански домове и инфраструктура, убива над 200 цивилни към началото на м. ноември 2019 г. Въоръжени групи, някои от които са свързани с GNA или с временното правителство, извършват извънсъдебни екзекуции и отвлечат, измъчват или правят така, че хората да изчезнат.

Мигранти и лица, търсещи убежище, продължават да отиват в Л., включително много от които се надяват да стигнат до Европа. Докато са в Л., те са изправени пред произволно задържане и злоупотреби със задържане от страна на министерството на вътрешните работи на ОИА и злоупотреби в съоръжения, контролирани от контрабандисти и трафиканти.

В своя доклад от HRW посочват, че сблъсъците между въоръжени групировки в западна Л. през м. януари 2019 г., нападението на Х. в Т. през м. април 2019 г. и прекъсващите бойни действия на юг задълбочават политическата безизходица и обръкват политическия процес, организиран от ООН. Разговорите между основните враждуващи страни - Х.- Х., и Ф. ал С., премиер на GNA, се провалят, когато Х. започва офанзивата си към Т. на 4 април 2019 г.

В материал от 24 февруари 2020 г. „Al J.“ информира, че представители на враждуващите страни в Л. прекратяват участието си в спонсорираните от ООН мирни преговори, насочени към прекратяване на повече от 10 месеца бойни действия. Този ход идва въпреки уверенията на говорител на световния орган, че преговорите все още ще продължават. А. Е., който ръководи източната страна на комитета от Ж., заявява на 24 февруари 2020 г., че отказът на фракцията му да участва в преговорите се дължи на одобрението на ООН за само осем от 13 имена, които неговата страна представя за делегацията. По-късно международно признатото правителство на националното споразумение в Т. заявява, че няма да участва в преговорите, докато не бъде постигнат напредък във военните преговори. „В светлината на заключенията [от военните дискусии], висшият съвет ще вземе решение да участва или не в политическия диалог“, съобщава висшият държавен съвет на правителството на Т..

Развитието идва само часове, след като мисията на ООН в Л. посочва в изявление, че висши военни дейци от двете страни се съгласяват да представят проект на споразумение за прекратяване на огъня на своите ръководства, преди да се срещнат отново следващия месец.

От „Al J.“ съобщават, че за 26 февруари 2020 г. ООН планира да събере законодатели от двете страни на конфликта в Л., за да прекрати сраженията над Т. като част от диалог, който обхваща военни, политически и икономически направления. Говорител на мисията за подкрепа на ООН в Л. коментира на 24 февруари 2020 г., че политическият диалог ще продължи, „Либийският политически диалог ще продължи на 26 февруари, както беше планирано по-рано“, заявява Ж. Ел А. пред репортери. „Много участници вече са пристигнали в Ж. и се надяваме всички поканени участници да следват примера“, казва още той,

Х. ел-М., член на Висшия държавен съвет, свързан с правителството на Националното споразумение, заявява, че властите в Т. няма да бъдат обвързани от резултата от политическите разговори, ако те продължат, „преди да са известни заключенията на военния диалог“. Отделно министър-председателят на GNA Ф. ал С. критикува остро военачалника на изменниците Х. Х., който оглавява самозваната Либийска национална армия като "военен престъпник" и изисква той да изтегли силите си, заплашващи столицата, „Целият свят успя да види ескалацията във военни действия и нападения срещу столицата Т. от 4 април 2019 г.“ казва премиерът на GNA Ф. ал С. пред Съвета за правата на човека на ООН в Ж. на 24 февруари 2020 г.

Върховният комисариат на ООН за бежанците (ВКБООН) заяви на 25 февруари 2020г., че ще увеличи местата за преселване на бежанци от Л.. „ВКБООН ще продължи да се опитва да увеличи броя на местата за презаселване и броя на страните, приемащи бежанци за преселване и други допълнителни пътеки“, съобщават от службата на Върховния комисар. „Презаселването е едно решение, на което много бежанци се надяват. За съжаление, има по-малко места в света на разположение от всякога и можем да дадем приоритет само на най-уязвимите случаи“ добавят от У..

В състояние на несигурност и хаос след бунта от 2011 г., който сваля режима на покойния лидер М. К., Л. се превръща в предпочитана отправна точка за много нелегални имигранти, които искат да преминат през С. море към европейските брегове, коментират от „Х.“.

Приютите в Л. в момента са пренаселени с хиляди имигранти, спасени в морето или арестувани от либийските власти, въпреки международните призови за затварянето им. „Призоваваме за редовно освобождаване на всички бежанци, търсещи убежище от неопределено задържане в Л.“, заявяват от ВКБООН.

В последната информационна брошура на ВКБООН за разселени в Л., публикувана на 14 февруари 2020 г. се посочва, че след спирането на дейностите в съоръженията (местата) за събиране и заминаване (Г.), продължават прехвърлянията на бежанци и търсещи убежище към градската общност. За периода 10-14 февруари 2020 г. около 300 лица, подслонени по-рано в Г., са прехвърлени към дневния център на общността (CDC) и Службата за регистрация в С., където те получават помощ, включително парични помощи и основни неща от първа необходимост.

С Решение № УП-ОК 32/ 19.12.2019г. на интервюиращ орган на ДАБ, молбата на Е. А. А М за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена на основание чл.70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т.1, 2 и 4 ЗУБ като явно неоснователна. Актът е произнесен след като е съобразено, че жалбоподателят не обосновава наличието на

риск за неговия живот или свобода в държавата му на произход. Той не е бил принуден да напусне държавата си по произход по причина на чл.8, ал.1 ЗУБ – раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Той не сочи спрямо него да са били осъществени дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване по смисъла на чл.8, ал.2-5 от ЗУБ или риск от бъдещо такова. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

По хуманитарния статут в мотивите на Решение № УП-ОК 32/ 19.12.2019г. е прието, че не са налице предпоставките за предоставяне му по чл.9, ал.1, 6 и 8 ЗУБ. Чужденецът не е съобщавал върху него да е оказвано насилие или да е бил измъчван или изтезаван в държавата му на произход. По приобщената към административната преписка справка от ДАБ – Дирекция “Международна дейност” е съобразено, че макар в определени райони на Л. да съществува напрежение между различните въоръжени милиции, в страната не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт. Това се потвърждава от факта, че съпругата и детето на жалбоподателя, които са български граждани, са предпочели да останат в Л., а не да се завърнат в Република България. При констатираната липса на личен елемент за търсената международна закрила, интервюиращият орган е достигнал до извода, че спрямо жалбоподателя няма реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 – 3 ЗУБ, обуславящи необходимост от хуманитарен статут. Съобразено е, че липсват предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 ЗУБ, тъй като кандидатът е пълнолетен и женен, както и че не обосновава желанието си да получи закрила в Република България с хуманитарни причини по чл.9, ал.8 ЗУБ.

При така направената преценка на свързаните с личното положение на Е. А. А М и държавата му на произход факти е формирано заключение, че искането му за международна закрила е явно неоснователно.

Оспорваният акт е съобщен на адресата си на 7.01.2020., а жалбата, въз основа на която е образувано делото, е постъпила в ДАБ на 10.01.2020г. и следователно е допустима.

При горната фактическа обстановка, от правна страна съдът приема следното:

Решение № УП-ОК 326/ 19.12.2019г. е издадено от К. И., главен експерт в РПЦ – С., определен за интервюиращ орган на ДАБ със Заповед № РД 05 253/ 23.03.2016г. на председателя на ДАБ, в рамките на предметната му компетентност по чл.70, ал.1, т.1 ЗУБ. Не са надхвърлени времевите й граници – регистрирането на чужденеца е сторено на 16.12.2019г., с което е образувано закрилно производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ; тъй като срокът за приключването му с чл.70, ал.1, т.1 ЗУБ е определен до 10 работни дни от образуване на производството, по правилото на чл.60, ал.5 ГПК вр. чл.144 АПК се изчислява от деня, следващ деня на това образуване като негово начало, и броен така изтича на 3.01.2020г. Интервюиращият орган се е произнесъл преди този последен ден на срока по чл.70, ал.1, т.1 ЗУБ преди да е загубил компетентността си поради преминаване на производството по общия ред съгласно чл.70, ал.2 ЗУБ.

Спазени са националните и съюзни стандарти за приемането на този чужденец като кандидат за международна закрила и процесуалните правила и гаранции по ЗУБ, Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила и Директива 2013/33/ЕС на Европейския съвет и на Съвета от 26.06.2013г. за определяте на

станданти за приемането на кандидати за международна закрила.

На Е. А. А М е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената молба вх. № УП 19650/30.05.2017г. до ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави закрила. Това желание е заявено лично от чужденеца пред длъжностно лице от ДАБ съобразно чл.58, ал.3 ЗУБ. Като чужденец, подал молба за статут, Е. А. А М е регистриран в ДАБ и му е открито лично дело съгласно чл.61, ал.2 ЗУБ в деня на подаване на молбата. Едновременно с извършване на регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ на жалбоподателя е връчен екземпляр от Указания относно за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България в превод на арабски. Така той е информиран за процедурата, която ще се прилага в последователните ѝ фази; правата и задълженията му в хода ѝ; последиците при неспазване на негови задължения и/или при отказ да сътрудничи на ДАБ; основанията за спирането и прекратяването ѝ. Връчен му е списък с адресите на Представителството на ВКБООН и Мисията на Международната организация по миграция в Република България, както и на неправителствени организации, които работят с бежанци и чужденци, подали молби за статут. По този начин му е дадена изискуемата се от чл.58, ал.6 ЗУБ безплатна правна и процедурна информация относно реда, по който ще се разгледа, на език, за който има разумни основания да се смята, че разбира, в срок, позволяващ му да упражни правата си, гарантирани му като на кандидат за международна закрила, и да изпълни задълженията си в това качество.

Не се установява интервюирането на Е. А. А М да е извършено при условия, които не гарантират поверителност. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената международна закрила. За това свидетелства съдържанието на интервюто, в хода на което оспорващият е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Той е внимателно изслушан, не е ограничаван в изявленията си, поставяни са му уточняващи въпроси, съставен е протокол, съдържащ всички поставени въпроси и дадени отговори.

Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия и постановени междинни актове, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Интервюиращият орган не е допуснал сочените в жалбата нарушения по чл.35 и чл.36 АПК – събрал е наличните по случая доказателства, изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, взел е предвид актуалната обща информация за държавата му на произход и е преценил сигурността ѝ.

Решение № УП-ОК 32/ 19.12.2019г. е издадено в писмена форма, мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ. Взети са под внимание изтъкнатите от този кандидат факти от личната му история като елементи от молба за статут. Оценена е в достатъчна степен общата обстановката в държавата по произход на база на

информация от надеждни международни източници, които са посочени в цитираната в решението справка.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Понятието "преследване" по смисъла на чл.8, ал.4 и ал.5, дефинирано като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал.5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл.12, ал.1, т.1-3. За да може да се квалифицират като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ, събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да: - са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и - се основават на една от причините за преследване по чл.8 раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения.

Е. А. А М не изтъква опасения от преследване в Л. по релевантните за признаване на статут на бежанец причини. Първо, не заявява да е застрашен в тази страна поради своята „раса“, което понятие включва по-специално съображения за цвят на кожата, произход или принадлежност към етническа група. В казуса на оспорвания няма данни за негова принадлежност към малцинствена група, която да е подложена в Н. на дискриминация по признака „раса“. Второ, при оценяване мотивите за преследване „религия“ означава теистични, нетеистични или атеистични убеждения, индивидуално или колективно участие или въздържане от участие в частни или публични богослужения, други религиозни актове или изразяване на религиозни убеждения, форми на лично или обществено поведение, основавани на религиозни вярвания или са наложени от тези вярвания. Преследването „по причини на религия“ може да се изрази в забрана за принадлежност към религиозна общност, за богослужение, за вероучение и други сериозни дискриминационни мерки. Молителят не навежда твърдения, относими към преследване поради религиозни убеждения.

Трето, понятието „националност“ не се ограничава до гражданство, а обхваща по-специално принадлежност към група, която е обособена чрез култура, етническа и езикова идентичност, общия си географски или политически произход или чрез връзката си с населението на друга държава. Така и по § 74 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец

на Службата на ВКБООН „националност“ в бежански контекст не е равнозначно непременно на гражданство, може да се отнася до принадлежност към етническа или езикова група, както и да се припокрива с понятието „раса“. Кандидатът признава, че не е преследван заради етническата си принадлежност. Четвърто, при оценка мотивите за преследване поради принадлежност към „определена социална група“, съществуването на такава ще е налице, ако членовете ѝ споделят вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за тяхната идентичност или съзнанието им, че не следва да се иска от лицето да се откаже от тях, и групата е с обособена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество. По делото няма нито данни, нито доказателства за това Е. А. А М да е участвал в определена социална група или да се опасява от преследване поради подобна принадлежност. Пето, понятието „политическо мнение“ в бежански контекст обхваща по-специално мнение, идеи или убеждения, свързани с потенциални субекти на преследване, както и техните политики и методи, независимо дали мнението, идеите или убежденията са били изразени с действия на молителя. Жалбоподателят заявява, че заедно с баща си и брат си е бил задържан през 2011г., след падането на режима на К., но от тогава до 2019г. не е имал проблеми в Л.. Изявленията му във връзка със спазване традициите на Р. /употреба на алкохол и тютюнопушене/ съдът цени със засилена критичност при собствените му думи, че никой не е знаел за тях. Следователно той обективно няма лични характеристики, свързани с раса, религия, националност, принадлежност към социална група, политическо мнение и/или убеждение, обосноваващи у него основателен страх от преследване в Л.. Заявените лични обстоятелства не могат нито пряко, нито косвено да се свържат с която и да е от посочените в чл.8, ал.1 ЗУБ причини и са негодни да обосноват опасения от преследване в държавата му по произход, релевантни за предоставянето на бежански статут. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл.8, ал.9 ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ също не са налице. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство–в държавата на предишното обичайно негово местопребиваване би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание или нечовешко и унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.

Е. А. А М не е изложен на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция по чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ. В интервюто той изрично декларира, че не арестуван, обвиняван, съден или осъждан в Н. или в друга държава. Той не е

специфично изложен и на реална опасност от тежко посегателство от изтезание или нечовешко и унизително отношение, или наказание по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Тези тежки посегателства обуславят субсидиарна закрила, ако са причинени от: държавата - чл.9, ал.2 ЗУБ; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от територията ѝ; недържавни субекти, ако първите две групи субекти не могат или не искат да предоставят закрила. Жалбоподателят не е имал проблеми с официалните власти в Л.; към него не са предприети каквито и да е действия от субектите по чл.9, ал.2 ЗУБ, които да се квалифицират като малтретиране по смисъла на чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Обстоятелството, че той не е бил изтезаван, нито е бил подложен на нечовешко или унизително отнасяне или наказание, нито получил директна, персонална заплаха с необходимата висока степен на индивидуална опасност в Л., е сериозен признак, че няма да понесе такова посегателство при завръщане.

Не са налице и предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ за признаване на хуманитарен статут на този кандидат поради тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при въоръжен международен или вътрешен конфликт в държавата му по произход. За разлика от чл.9, ал.1, т.1 и 2 ЗУБ които обхващат ситуации, в които молителят е специфично изложен на опасност от визираните в тях видове посегателства, чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ са приложими при по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на тяхната самоличност и/или други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване на СЕС, съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното му положение. Такова съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, което характеризира протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че всяко цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (решение на СЕО от 17 февруари 2009 г. по дело Е., С-465/07). Тази концепция за „пълзящата скала“ кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането там би било в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск.

Доколкото жалбоподателят не установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността си по чл.9, т.3 ЗУБ, поради присъщи на индивидуалното му положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при негово завръщане в която и да е част от Л., ситуацията в държавата му на произход следва да е така извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при негово депортиране

също да е изложен на нея. Ето защо следва да се прецени, дали обстановката в Л. поражда общ риск по чл.9, т.3 ЗУБ поради въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население.

Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело С-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна на степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.

Общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава сама по себе си не може да обуслови нарушение на чл.3 ЕКПЧ при експулсиране до територията ѝ. Наистина, възможно е интензивността на насилието да достигне праг, над който връщането на всяко лице в тази държава задължително да нарушава чл.3 ЕКПЧ. Това, обаче, касае само най-екстремните случаи на така генерализирано насилие, при които има действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. Няма международни доклади, които да сочат, че общата ситуация в Л. е така сериозна, че да причини сама по себе си нарушение на чл.3 ЕКПЧ при депортиране до територията ѝ. Същевременно няма никакви причини да се смята, че от кумулация на индивидуални и общи рискови фактори по отношение на жалбоподателя ще се породи опасност от малтретиране на прага, на който чл.3 ЕКПЧ да трябва се задейства като забрана за връщане.

Е. А. А М не отговаря на предвидените с чл.9, т.1, 2 и 3 ЗУБ условия за субсидиарна международна закрила, поради което отказът по чл.70, ал.1, т.1 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут е правомерен.

По изложените съображения, съдът приема оспореното решение за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Разноски по делото не се претендират, поради което съдът не се произнася по дължимостта им съгласно чл.143 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. А М, гражданин на Л., [дата на раждане] в [населено място], Л., срещу Решение № УП – ОК 32/ 19.12.2019г. на интервюиращ орган при ДАБ.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

